

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2015. október 15.
(csütörtök)

Szepesy László

A HÍVŐK BELSŐ HARCA

Énekek: 161,1-3; 445,1.4-6

Alapige: Róma 7,14-8,2

„Mert tudjuk, hogy a törvény lelki; de én testi vagyok, a bűn alá rekesztve. Mert amit cselekszem, nem ismerem: mert nem azt mívelem, amit akarok, hanem amit gyűlölök, azt cselekszem. Ha pedig azt cselekszem, amit nem akarok, meg-egyezem a törvénnel, hogy jó. Most azért már nem én cselekszem azt, hanem a bennem lakozó bűn. Mert tudom, hogy nem lakik énbennem, azaz a testemben jó; mert az akarás megvan bennem, de a jó véghezvitelét nem találom. Mert nem a jót cselekszem, melyet akarok; hanem a gonoszt cselekszem, melyet nem akarok. Ha pedig én azt cselekszem, amit nem akarok, nem én mívelem már azt, hanem a bennem lakozó bűn. Megtalálom azért magamban, ki a jót akarom cselekedni, ezt a törvényt, hogy a bűn megvan bennem. Mert gyönyörködöm az Isten törvényében a belső ember szerint; De látok egy másik törvényt az én tagjaimban, mely ellenkezik az elmém törvényével, és engem rabul át a bűn törvényének, mely van az én tagjaimban. Óh, én nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg engem e halálnak testéből? Hálát adok Istennek a mi Urunk Jézus Krisztus által. Azért jóllehet én az elmémmel az Isten törvényének, de testemmel a bűn törvényének szolgállok. Nincsen azért immár semmi kárhoztatásuk azoknak, akik Krisztus Jézusban vannak, kik nem test szerint járnak, hanem Lélek szerint. Mert a Jézus Krisztusban való élet lelkének törvénye megszabadított engem a bűn és a halál törvényétől.”

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk Téged, mennyei Édesatyánk, hogy az Ige, hogy a Te erőd erőtlenség által ér célhoz, valóság. Köszönjük Neked, hogy amikor önma-gunkban legkevésbé bízunk, amikor önmagunkban erőtlenek vagyunk, akkor tudsz leginkább munkálkodni bennünk, és akkor, mikor legyőzöl bennünket, mutatkozik meg igazán az az élet, amelyet nekünk adsz. Köszönjük Neked, hogy a golgotai ke-reszten – bár Te, aki mindenek felett való hatalommal bírsz – mégis kiszolgáltattad magadat mindeneknek, és alávetetted magadat a halálnak, hogy ez által arassál győ-zelmet, és szerezzél nekünk üdvösséget.

Köszönjük Neked, hogy a mai nap is a golgotai kereszt fényében telhetett el, mert a kereszten megszerzett bűnbocsánatot adtad a mai nap elkövetett bűneinkre,

és minden áldást és minden jót is ezért az áldozatért kaphattunk. Hálát adunk Neked azért is, hogy szüntelen közbenjártál értünk mennyei Atyánknál egész nap.

Köszönjük azt, hogy együtt lehetünk testvéri közösségben, kérhetjük, hogy szólíts meg bennünket igéden keresztül úgy, ahogyan csak Te tudsz, hogy megváltozzon a szívünk gondolata, indulata, akarata, hogy Hozzád közelebb kerüljünk, önmagunkat egyre inkább meg tudjuk tagadni.

Kérjük, hogy ezt cselekedd is meg csodálatosan közöttünk, áldd meg istentiszteletünket, mind az igehirdetést, mind az igehallgatást, mind pedig az ige megértéséből származó engedelmisségünket. Krisztusért kérünk, hallgass meg!

Ámen.

Igehirdetés

A felolvasott igeszakaszban Pál apostol a saját példáján keresztül mutatja be a hívő ember belső lelki harcát. Fontos ezt hangsúlyoznunk, hogy a hívő ember harcáról van itt szó, különben nem értjük meg ezt az igeszakaszt, ugyanis nagyon sok olyan kifejezés szerepel benne, amelyből arra következtetnénk, hogy itt az Isten nélkül élő emberről van szó. De az, hogy a szóban forgó illető, akiről itt az apostol beszél, gyönyörködik Isten törvényében, hogy az Isten szerinti jót akarja cselekedni, hogy kétségbeesik bűnei és saját nyomorúsága miatt, és a szabadítást keresi, ezek mind arról beszélnek, hogy hívő emberről beszél az Ige.

Az apostol felhívja a figyelmünket, hogy ez a hívő ember kétféle vággyal szembeül a saját szívében: amikor találkozik Isten törvényével, Isten akaratával, azt akarja cselekedni, de megtalálja magában azt a belső törvényt is, hogy mégsem tudja, időnként nem is akarja. Sokan kérdezhetik, hogy hogyan lehetséges ez? A hívő emberre nem inkább az jellemző, hogy szilárdan képviseli Istent, nem inog, és nem bukik el hitében soha? Még inkább ezt kérdezzük, amikor belegondolunk abba, hogy az apostol magáról beszél. Amikor az apostolt magunk elé képzeljük, nem a „szélingatta nádszál” jut eszünkbe, hanem az a határozott ember, aki megírta az Újszövetség jelentős részét, aki olyan világosan és egyértelműen képviseli az evangéliumot, és fogalmazza meg egyszerű nyelven, hogy mindenki megérthesse azt. És most mégis azt olvassuk róla, hogy harcai vannak legbelül. Sokszor rácsodálkozunk erre, hogy hogyan lehetséges ez? Tényleg igaz ez? Pál arról beszél, hogy igen, így van, a hívő embernek vannak belső harcai. Minden hívő emberben ott van ez a fajta kettőség: szeretet és gyűlölet, akarás és nem akarás, a törvény cselekvése, illetve az annak való engedetlenség vagy annak megszegése, a bűn és az Istennek való engedelmisség, a jó tenni akarása és az azzal való ellenkezés, a hívő szabadsága az Úrban, ugyanakkor a bűn szolgaságának a megtapasztalása. Mindezek egyszerre vannak jelen a hívő ember szívében. Ez pedig egy állandó meghasonuláshoz vezet, sok esetben feszültséget és küzdelmet okoz az ember számára. Mi is az oka ennek, honnan származik ez a küzdelem, és természetes dolog-e? Hogy ezekre a kérdésekre válaszoljunk, előbb Isten szabadításáról kell alaposabban beszélnünk.

Először is alapként le kell fektetnünk azt, amit a 8. fejezet első verse alapján jól tudunk, hogy „*nincsen azért immár semmi kárhoztatásuk azoknak, akik Krisztus Jézusban vannak*”. Azaz a hívő ember bizonyos lehet a jövője felől: örök üdvösség és élet vár ránk Jézus Krisztus golgotai kereszten bemutatott áldozata és feltámadása miatt. Ugyanakkor ez a szabadítás másként jelenik meg a jelenben, ebben a földi életben. Nem a jövőbeni tökéletesség és büntelenség jellemző ránk – ezt várjuk, ez a

mi örökségünk, reménységünk, de jelen életben mégsem ez az, amit megtapasztalunk –, hanem az, hogy bűnös természetünk megmarad, de ezzel egy időben egy új kezdődik az életünkben: Isten újjászüli bennünket. Egyszerre vagyunk az üdvösség örökösei, ugyanakkor még bűnös emberek, akik a bűneikkel harcolnak.

És fontos hangsúlyoznunk azt, hogy Isten szabadítása nem a harctól szabadít meg minket, bár mi sokszor ezt szeretnénk. Mert a jövőbeni üdvösség és békesség valóban a miénk, valóságként élhetjük meg, de ennek jelenre való hatása az, hogy harcolunk a bűnnel szemben. Örök béke vár ránk, de jelen életben még a harc idejét éljük. És ezt a kettőt sokszor össze szoktuk keverni: már most, ebben a földi életben a teljes békét kívánjuk a harc helyett. A bennünk lévő feszültséget is ez okozza: a béke után vágyakozunk, és nem vállaljuk fel azt, hogy az Úr harcba küld bennünket. Kísértés számunkra az, hogy azt kívánjuk, hogy legyen már nyugtunk, legyen már vége ennek a harcnak. Jézus Krisztus nem a harctól szabadít meg minket, hanem ahogyan Pál is hangsúlyozza a 24. versben: „*a halálnak testéből*”, amely a kísértések okozója. Krisztus szabadítása nem a földi békességre vonatkozik. Nem az történik, hogy megszabadít engem, és aztán békésen, minden harctól mentesen élhetem az életem. De nem is úgy szabadít fel, hogy tökéletesek lennénk ebben az életben. Krisztus szabadítása a harcra szabadít fel.

Addig ugyanis, amíg nem ismertem Krisztust, nem volt meg bennem ez a harc, nem volt meg bennem ez a kettőség, ugyanis csak a bűnös természetem élt bennem. Az pedig annyira meg volt kötözve, hogy szolgája voltam a bűnnek, még azt sem vettem észre, hogy amit teszek, amit gondolok, amit mondok, az bűn. Akkoriban nem volt bennem a kettőségből származó harc.

Természetesen ez alatt nem azt értem, hogy a meg nem tért embernek nincsenek belső tusakodásai és harcai. A lelkiismeret-furdalás és a különféle önvád ennek ellenkezőjéről tanúskodnak. De ezek a harcok nem az Isten akaratának cselekvése iránti vágyából származnak, mint a hívő életében. A hívő ember látja Isten törvényét, gyönyörködik abban, s a harca abból származik, hogy nem tudja azt megcselekedni, hogy ellenkezik vele, mert mást szokott meg, a teste másra vezeti őt. A meg nem tért ember Isten törvényét látva és azzal találkozáskor csak a félelemmel találkozik: az ítélettől való félelemmel. Amiatt retteg, és amiatt akar megjobbulni, s ez okoz neki harcot. Az tehát, hogy a hívő emberben megjelenik ez a harc, és küzdeni kezd a bűn ellen, csakis Krisztus szabadításának az eredménye.

És ezt jól a szívünkbe kell vésnünk, mert sokan elbizonytalanodnak a hívők közül, hogy jó dolog-e ez a kettőség az életükben. Sok testvér keresett már meg bennünket, lelkészeket a miatt aggódva, hogy nem tértek meg, és ezt a félelmüket arra alapozták, hogy sok bűn van még jelen az életükben, és sokszor azt teszik, amit nem akarnak. Többször letették már életüket Isten kezébe, mégis újból és újból elbizonytalanodnak megtérésük felől. Mert Isten Igéjéből jól tudják, hogy mit kell tenniük, mi a jó, mi az, amit Isten akar tőlük, de szívük belső kívánságai, indulatai és a lustaság miatt nem képesek ezt megtenni. Sokszor követnek el bűnt, emiatt csalódottak lesznek, és arra gondolnak, hogy mindez azért van, mert még nem tértek meg.

De ha nem tértek volna meg, akkor vajon fájna-e nekik az, hogy Istent megbántják, hogy az Igében leírtakkal ellentétesen cselekszenek? Tudnák-e, hogy mi az Isten szerint való jó, és gyönyörködnének-e abban? Ragaszkodnának-e Isten akaratához maguktól? Vagy az, hogy inkább Őt szeretik, mintsem a bűnt, amitől szenvednek, vajon nem a Szentlélek munkája-e bennük? Az, hogy az ember egyre több

bűnt fedez fel az életében, mert elkezd magát valóságosan látni, elkeseríti őt, de higgyük el, hogy ez még nem azt jelenti, hogy valaki nem tért meg. Ez nem a hitetlenség jele, hanem azé, hogy Krisztus felszabadított minket arra, hogy harcoljunk magunkkal szemben.

Az, hogy valaki, aki vak volt bűneit meglátni, most pedig egyre inkább látja azokat, pont arra mutat, hogy Isten megszabadította őt, és újjászülte. Az, hogy egyre több bűnt fedez fel valaki az életében, nem feltétlen annak a jele, hogy rossz úton jár, és egyre több a bűne, hanem inkább azt jelzi, hogy a Szentlélek munkálkodik benne. Annyi történik, hogy abból a sok bűnből, amit addig nem látott az ember, most Isten egyre többet láttat meg vele. Ahogyan Pál ki is mondja magáról ezeket a dolgokat. Pál őszintén bevallja, hogy milyen embernek gondolja magát, olyan dolgokat mond, amit addig nem látott. Ilyeneket mond, hogy „*én testi vagyok*”, azaz a bűn szolgája. Önként, magamtól, minden külső kényszertől mentesen cselekszem a bűnt, ami magához köt, és amit sajnós szeretek is. A 18. versben azt írja, hogy „*tudom, hogy nem lakik énbennem, azaz a testemben jó*”. Ilyen vagyok én. Elég súlyos diagnózis ez. De ezt magáról, az óemberéről mondja Pál. Az, hogy nem lakik benne jó, nem azt jelenti, hogy egyáltalán az egész emberben nincs semmi jó, azaz Isten nem szülte volna őt újjá. Mert hogyha így értette volna, akkor tagadta volna azt, hogy Isten valami jót tett benne, és már valamennyire megváltoztatta volna őt. Hanem amikor azt mondja, hogy „*nem lakik (...) a testemben jó*”, akkor a test alatt az óemberét érti, és erről mondja, hogy abban nincsen semmi jó. Az az ember, aki Isten nélkül vagyok, nem tud jót tenni. Aztán azt is beismeri ebben az igeszakaszban, hogy nagyon sokféle bűn van benne. Ez is egy nagy lépés, ha az ember ezt felismeri, beismeri, és nem tagadja le, hogy bennem ott van a bűn. Nem úgy általában a bűn, hanem konkrétan kimondva: ott van bennem a rosszakarás, az irigység, a testiség, a képmutatás, a lustaság, a szeretetlenség, az önfejűség, és még sorolhatnám. És ennek vége az, amit a 23. versben kimond: a bűn rabja vagyok, és nem tudok magamtól kiszabadulni. Szabadításra van szükségem. Pál Isten kegyelméből meglátta saját magát olyannak, amilyen valójában volt.

Egy sötét szobában lévő vak ember nem lát magával kapcsolatban semmit sem jól. Amikor azonban a szobában gyertyát gyújtanak, és az ember szeme meggyógyul, és elkezd látni, akkor a fényben egyre több mindent vesz észre saját magán. És minél közelebb megy a fényhez, annál több mindent lát meg, és az árnyéka is annál nagyobb. És az ember sajnós azt hiszi, hogy korábban sokkalta jobb voltam, mert eddig nem láttam, pedig az a helyzet, hogy korábban is bűnös volt, csak most már az Úr elkezd megláttatni vele ezt. Erről beszél itt Pál, hogy ez a látás lehet, hogy fájdalmas, mert szembesít bűneinkkel, küzdelemhez vezet, de mégis jó, mert Isten Lelkének munkáját jelenti a szívemben.

Krisztus tehát felszabadít minket a bűn meglátására, hogy küzdjünk magunkkal szemben. Mert a kérdés ez, hogy van-e szabadítás? „*Kicsoda szabadít meg?*” – teszi fel a kérdést Pál. És az örömhír az, hogy van Szabadító: Jézus Krisztus!

És a lelki harcainkban fontos, hogy idáig eljussunk, hogy van Szabadítónk: Jézus Krisztus! Mert a küzdelemben nem mindig jutunk el idáig. Többféle ember van, aki elkezd ezt a küzdelmet, de csak bizonyos szintig jut el benne. Sokan vannak a hívők közül, akik odáig sem jutnak el, hogy észrevegyék a bűneiket, tudomást vegyenek azokról, hanem – bocsánat a szóért, de – inkább megkeresztelik azokat. A haragot Istenért való buzgóságnak nevezik el, és annak titulálják. Felületes, képmu-

tató életet élnek, ami tagadja a bűn valóságát, hogy gátolja őket abban, hogy beismerjék, hogy én ettől és ettől a bűntől szenvedek. Mellőzik Isten törvényét, mert azt gondolják, hogyha a szerint akarnának élni, törvényeskedők lennének, és azt gondolják, hogy keresztyénnek lenni azt jelenti, hogy a törvényt félretehetem, mert szabad vagyok. Csakhogy a hívő ember szabadsága abban mutatkozik meg, hogy Isten akarata szerint él. Sokan sajnós csak idáig jutnak el, és nem tudnak úgy kétségbe esni, mint maga az apostol is tette, hogy „*óh, én nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg?*” Nem látják meg bűneiket.

Mások csak odáig jutnak el, hogy bár meglátják bűneiket, de csak sajnálkoznak azokon, és azt gondolják, hogy tehetetlenek velük szemben. Harc nélkül, bűneik tudatának súlya alatt tétlenül élnek az életüket, és azt várják, hogy Isten egy csapásra tüntesse el szívük kívánságait. Számukra ez az ige azt üzeni, hogy ne légy tétlen! Kezdj el harcolni, mert Isten erre szabadított meg! Valóban Isten a Szabadító, és csak Ő képes minden egyes bűnből kiszabadítani! Ebben igazuk van. De ennek hogyanja nem az, hogy tétlenül vársz, aztán egyszer csak, mint egy varázsütésre Isten megváltoztat mindent benned. Isten nem erre a tétlenségre hívott el minket, hanem a küzdelemre, önmagunk megtagadására, és az óemberünk levetkőzésére. Ne játsszuk ki az Igét Istennel szemben azt gondolva, hogy mivel csak Isten tud megszabadítani engem, ezért ha bűnben vagyok, azt jelenti, hogy még nem szabadított meg, tehát Neki kell lépnie, Neki kell cselekednie. Én meg majd kezemet összetéve várhatom ezt, és tétlenül élhetek ugyanúgy, mint eddig. Akit Isten újjászült, annak fáj a bűn. Az az ember – ahogyan Pál is – a jót akarja inkább. Küzd azért, hogy ne a rosszat szeresse, hanem inkább a jót.

Vannak olyanok is, akik ezt az igeszakaszt arra használják fel, hogy bűneiket igazolják. Azt gondolják: hát még az apostolnak is voltak ilyen harcai, én is megnyugodhatok, hogy sokszor elbukom. És ez részben igaz is, mert ő is ember volt, mint mi, neki is voltak bűnei. De vigyázzunk, hogy ez az észrevétel ne a lustaságra szabadítson fel minket, azaz mivel az apostol is olyan volt, mint én, ezért megnyugodhatok, nem kell aggódnom amiatt, hogy bűnöket követek el. És ez a valóságban sokszor azt jelenti, hogy a figyelmünk meglankad, nem figyelünk arra, hogy bűnt követünk el, a harcainkban magunkkal szemben engedékenyebbek leszünk, lassabbak arra, hogy tegyünk valamit, és erőtlenebbek is. De Pál apostol nem erre buzdít minket, hanem az ellenkezőjére. Azt mondja: „*azt cselekszem, amit nem akarok*”. Azaz gyűlölöm a bennem lévő bűnt, nem pedig megalkuszom azzal. Másrészt pedig szabadulni kíván a test kívánságaitól, és ezért küzd ellenük. Igyekszik megzabolázni szíve kívánságait, nem úgy él, hogy amit kívánok, azt meg is teszem, hanem minden kívánságát Isten Igéjének tükre elé viszi, és ami az Úrnak nem tetszik, az ellen igyekszik harcolni, azt igyekszik megfékezni. És a saját magában lévő ellenkezést Isten ígéje ellen törekszik legyőzni az Úr Lelkének segítségével. Pál nem elkényelmesedett, hanem egyre inkább küzdött maga ellen, hogy még inkább megtagadhassa magát, hogy Krisztusnak éljen.

Mások tovább jutnak el ebben a belső harcban: nem csak látják a bűneiket, nemcsak várják a szabadítást, hanem küzdenek is maguk ellen. De mivel sokszor szenvednek el vereséget, és mivel elfáradnak, ezért elkezdik elveszíteni a hitet és a reménységet, hogy ennek a harcnak valaha is vége lesz, és hogy egyáltalán ebben az életben létezik-e szabadítás. Az ige azt üzeni nekik, hogy tartsatok ki, mert van végső győzelem, és létezik ebben az életben is szabadítás! Mert bár a legjobb cselekedé-

teink is bűnnel szennyezettek ebben az életben, és minden jó kívánságunkkal párhuzamosan megjelenik tagjainkban az, amiről az apostol beszél, az a testi törvény, amely ellenkezik bennünk Isten akaratával, Jézus Krisztusnál azonban ott van a végső győzelem, és Ő meg is fog minket véglegesen szabadítani akkor, amikor magához vesz minket! Addig is megerősít, felemel, bátorít és vezet minket, nem hagyja, hogy olyannyira elessünk, hogy többé ne tudjunk felkelni, vagy hogy ne tudjunk újból győnyörködni az Ő akaratában.

Nekik mondja Pál, hogy igen, én nyomorult ember vagyok, de nem ez határoz meg engem. Nem a bűneim miatti szomorúság az, amely meghatározza életemet, hanem Jézus Krisztus győzelme és szabadítása. Mert mit mond az apostol? Azt mondja, hogy „*óh én nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg engem ennek e hálnak testéből?*”, mégis azt tudja őszintén, szívének kívánságával mondani, hogy „*hálát adok Istennek*”: Jézus Krisztus által van szabadítás! Azaz mintegy azt mondja: érzem és látom saját nyomorúságomat, küzdök ellene, ebben a küzdelemben elfáradok, de mégsem Isten ellen zúgolódom, hogy miért nem szabadít már meg engem attól a bűntől, ami miatt szenvedek. Pál nem türelmetlenül mondja, mint sokszor mi szoktuk, hogy kicsoda szabadít már meg, és Uram, miért késelel már megint? Nem csak ezt látja, hanem Isten munkáját is látja az életében. Az apostol, amikor kimondja, hogy „*hálát adok Istennek*” az Ő szabadításáért, ezzel azt mondja, hogy nyugalmat találtam Isten kegyelmében, amely elegendő nekem. Ez azt a kérdést teszi fel nekünk, hogy valóban elegendő Isten kegyelme nekünk? Annyira elegendő, hogy meg tudjuk magunkban fékezni türelmetlenségünket Isten iránt? Uram, már régóta harcolok, mikor szabadítasz meg? – mondaná a szívünk. Elegendő-e Isten kegyelme arra, hogy azt mondja bennünk, hogy Jézus Krisztusban ott van a szabadítás, eddig is megsegített, légy türellemmel? Elegendő-e arra Isten kegyelme, hogy Isten-től nyert nyugalomunkban megszilárduljunk?

Fontos tehát, hogy a hívő ember harcai során eljusson Jézus Krisztus szabadításáig. Ha csak a bűn felismeréséig, és az az elleni harcig jutunk, akkor, önmagunk erőlködünk, és harcainkban újabb és újabb bukásokat kell megélnünk. Ha Krisztusra várunk, akkor is lesznek bukásaink, de amennyiben Őbenne tudunk bízni, megjelenhet a hála a szívünkben, mint az apostolnak is, aki őszintén, nem képmutatóan mondta, hogy igen, vannak küzdelmeim, de őszintén mondom, hogy „*hálát adok Istennek*” az Ő szabadításáért. Krisztus szabadítása adja meg értelmét és erejét a harcunknak. Önmagunk megtagadása során, a bűneink elleni harc alatt el kell jutnunk a hálaadásig, addig, hogy hálát tudjunk adni a küzdelemben is. Csak az tud hálás lenni, akinek a szabadítás valóság az életében, aki ezt hittel, őszintén meg tudja ragadni. Pál apostol is kimondja: hálás tudok lenni a Szentlélek bennem elvégzett munkája révén. És ez a hála pedig több dolgot is jelent.

Hálát adok – mondja az apostol. Először ez azt jelenti, hogy tudom, és látom, hogy Isten már eddig is sokat adott nekem, amit megköszönhetek Neki, több bűnből megszabadított már engem. Azt jelenti, hogy bár én még sok mindent látok, amivel küzdök, amiben Isten szabadítását várom, de eddig is már sok bűnt vett el tőlem Ő, és szabadított meg azokból. És pont ezért nem mondhatom azt, hogy Isten nem tett velem semmit csak azért, mert még sok bűn van az életemben, ez hálátlanság lenne Vele szemben. Ha türelmetlenül fordulnék Felé, ha vádolnám Őt, hogy miért nem szabadítasz meg, miért hagysz engem ebben a harcban, akkor, testvérek, hálátlanok lennénk. Pál pedig választ, ahogyan mi is választhatunk, hogy mire nézünk: azokra

a bűnökre, amikkel küzdünk, amelyekből sok van még hátra, hogy legyőzzük, vagy arra, amiből már megszabadulhattunk, és ez által az élő Istenre. Pál pedig ezt az utóbbit teszi. Azt mondja: hálát adok Neked mindenért, hogy a szabadításod konkrét és valóságos lehet az életemben. És ez a hála határoz meg engem küzdelmeim során is. Küzdök, látom a bűnt, de hálát adok Istennek.

Másodszor annyit jelent ez a hálaadás, hogy az eddigi szabadítás reménységgel tölt el a jövőre nézve. Bár jelen van a bűn a testemben, mégis türelmetlenség, követelőzés és hálátlanság helyett bizalommal és reménységgel várom, hogy azokból is megszabadítasz, mert eddig is végezted ezt a munkádat bennem. Krisztus szabadítása nem csak a jelen valósága lehet, hanem a jövő reménysége is számunkra, ez segít tovább bennünket harcainkban. A múlt tapasztalása a jövő reménységévé válik. Hálát adok Neked, Uram ezért a reményért, hogy van szabadítás Nálad.

Harmadszor: az örök életre való megszabadításért is hálát adunk. Amikor Isten maga mellé fog venni bennünket, akkor el fog venni tőlünk minden bűnös hajlamot, és befejeződik ez a küzdelem az életünkben. Pál apostol, amikor hálát ad, már előre tekint: „*e halálnak testéből*” szabadítasz meg, amikor magad mellé veszel minket. Ez a végső reménysége az apostolnak, és ezért előre hálát ad a győzelemért. Mint egy azt mondja: ezért érdemes harcolnom. Ez motivál, hogy küzdjek, kitartsak, és ne adjam fel!

És végül a folytatásban arról győz meg minket Isten, hogy nincs kárhoztatásuk azoknak, akik Krisztus Jézusban vannak, akik nem test szerint, hanem a Lélek szerint járnak. A Lélek szerint járást sokszor félreértjük, és elkezdünk félni. Ha testi bűnbe esek, akkor az azt jelenti, hogy nem a Lélek szerint járok? Ha elbukom, akkor máris megtagadtam az Urat? A Lélek szerint járás nem azt jelenti, hogy az ember nem bukik el, és nem követ el bűnt. Azok járnak a Lélek szerint, akik azért küzdenek és fáradoznak, hogy megfékezzék és megöljék testükben a bűnt. Ez pedig hitük és istenfélelmük uralmát jelzi szívükben, hogy a Lélek vezeti őket. Az ilyen emberek pedig már nem állnak kárhoztatás alatt. Hívóként elbukhatunk, de ez nem azt jelenti, hogy hitetlenek vagyunk, sem pedig azt, hogy Isten kárhoztat minket, hanem annyit jelent, hogy harcolnunk kell magunkkal szemben. Ebben a harcban pedig Krisztus végső győzelmet aratott a golgotai kereszten, amely a miénk, és ezt a győzelmet senki nem veheti el tőlünk, még az sem, hogy a jelenben csatákat veszünk. De a háborút már megnyertük Ővele. Őneki ad hálát Pál apostol, miután a belső harcairól beszél, és erre buzdít minket is. Nézzünk az Ő szabadítására, adjunk Neki hálát, és ez a hála jelentse azt is az életünkben, hogy küzdünk a bűnnel szemben, küzdünk önmagunkkal, az óemberünkkel szemben, hogy Isten kegyelméből még inkább Őneki tudjunk élni! Ő segítsen ebben minket!

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk Téged, Úr Jézus Krisztus, hogy a Te szabadításod elvégeztetett, és hogy az mindennél szilárdabb, a világon nem létezik annál biztosabb dolog. Köszönjük Neked, hogy Lelked munkája révén kegyelmedből miénk lehet ez a szabadítás, és az örök élet reménysége is. Hálát adunk azért, hogy ebben az életben már elkezdted az újat bennünk, újjáteremtettél minket, olyan új emberré, aki Téged szeret, Rád tekint, Téged akar követni és Neked akar tetszeni, aki Benned gyönyörködik és Benned reménykedik. Köszönjük Neked, Urunk, hogy halálból életre keltettél, és hogy elkezdődhetett az életünkben az a belső lelki harc, ami az óemberünk és az új emberünk között zajlik.

Bocsásd meg nekünk, amikor ezekben a harcainkban meglankadunk, amikor saját magunk kényelmét nézzük, és nem Rád tekintünk. Bocsásd meg, hogy hajlamosak vagyunk engedni szívünk vágyainak, kívánságainknak, hogy továbbra is magunknak, és ne Neked éljünk. De hálát adunk Neked azért, hogy ígédben erről a belső harcról is beszélsz, köszönjük, hogy az apostol példájában megmutatod, hogy micsoda kettőség, micsoda harc zajlik bennünk, és hogy ettől még nem válunk hitetlenné.

Köszönjük kegyelmedet, amellyel segítesz, támogatsz, vezetsz, erőt adsz nekünk ebben a küzdelemben. Kérünk, hogy támogasd különösen azokat a testvéreinket, akik ebben a harcban megfáradtak, elgyengültek és már feladnák a küzdelmet. Adj erőt azoknak, akik a bűnnel megalkusznak, és nem akarják észrevenni, bevallani azt. De kérünk, hogy mindenekelőtt segíts eljutnunk oda, hogy hálát tudjunk Neked adni szabadtásodért, és hogy ez a szabadtás hadd határozza meg egész küzdelmünket, hadd adjon nekünk erőt, reménységet a folytatáshoz.

És kérünk, hogy segíts mindig Hozzád fordulnunk. Ne csak azt meglátni, hogy nyomorult emberek vagyunk, akik szenvedünk, hanem azt is, hogy Benned győztesek lehetünk.

Könyörgünk, hogy áldj meg családjainkban, add, hogy azoknak a hozzátartozóinknak, akik még nem ismernek Téged, hadd lehessünk bizonyosságok. És ha netán küzdünk az ő hitetlenségükkel, adj türelmet, szeretetet feléjük. Kérünk, áldj meg bennünket munkahelyeinken is, segíts, hogy ne a világ csábításának, hanem a Te ígédnek hadd engedjünk, és a szerint hadd cselekedjünk, és végezzük munkánkat.

Kérünk, áldd meg gyülekezetünket. Köszönjük, hogy közösségként egymás hite által felbátorodhatunk, erősödhetünk, egymást támogathatjuk. Imádkozunk egyházunkért is. Köszönjük, hogy az evangéliumot hirdetteted, hogy adsz megtéréseket. Kérünk, hogy áldd meg egyházunk vezetőit, hogy Lelked bölcsessége és ígéje szerint tudjanak döntéseket hozni.

Könyörgünk népünkért is: adj ébredést. Kérünk népünk vezetőiért, támogasd őket ebben a nehéz helyzetben. Adj bátorságot, erőt, bölcsességet nekik Teszerinted való döntéseket hozniuk.

Könyörgünk, maradj velünk kegyelmeddel ígéreted szerint „*minden napon a világ végezetéig*”. Köszönjük Neked, hogy ez az ígéreted igaz, és Te magad vagy az, aki a bennünk elkezdett munkát elvégzi arra a napra, amikor magad mellé veszel minket. Köszönjük az örök élet reménységét, legyen áldott érte a Te háromszor szent neved!

Ámen.

445,1;6 dicséret

1. Szólsz hozzám, Istenem, s én választ adni készen
Már-már megindulok, hogy rád bízzam magam,
De látod, köt s lehúz még régi csüggedésem,
Áldd meg ma lelkemet több hittel, ó, Uram.

(...)

6. Nagy lelked élt, Uram, a prófétás időkben,
Az fénylett át a szent s apostol életén;
Áldj meg s kegyelmedet reám is töltsd ki bőven,
Hogy Jézust nézzem és övéle győzzek én.